

ЦВЕТЯ

За паметъ на сестра ми Пенка

1. — ПРИМАЛНЯЛА

Подъ пладнешкий зной и жега,
Мълкомъ бледното си чело
Теменужката свенлива
Къмъ земята бе привела.

«Здравко, братко, я погледай,
На сестричката ни зло е —
Споменичето продума:
Тя отъ нещо крей, вехнее.»

— Нали е мома . . . приструвки!
Жълтий Кукурякъ зловолно
Се обади и промъбра:
Знамъ азъ за какво е болна!

«Ти мълчи! Незванъ, неканенъ,
Носъ навсякъде въвирашъ —
Сопна му се ядно Кринътъ:
Баръ отъ болка да разбирашъ!»

— Да потърсимъ лекъ, — Зимбиля
Се обади тамъ отсреща:
Де е Момината Сълза?
Тя за болести е веща.

«Тукъ съмъ . . . Що е? Да не бъде
Теменужки прилошело?»
И поднесе сребро чашка
Предъ посърнало ѝ чело.

Дълго Момината Сълза
Грижно милва своята дружка,
И дъхътъ и лековити
Пи горката Теменужка . . .

Тежкий моренъ день премина,
Слънце зайде и утихна